

## CHƯƠNG XIV:

**M**ắt Thê Tần bừng lên, răng nghiến chặt lại, nhưng vẫn không hé môi. Hải Đăng không nhìn thấy cử chỉ của cô, giọng anh sắt lại:

- Tôi qua, cô gọi hán đưa về phải không? Đó là cách cô trả lời đó sao? Và hai người đã đi đến đâu tận khuya vậy. Tôi không tin cô trả thù kiểu đó. Thấp lắm, Thê Tần.

Thê Tần nhếch môi, cười lạt lẽo:

- Có thể.

Hải Đăng quay phắt lại:

- Có nghĩa là cô thừa nhận việc làm của mình.

- Tại sao tôi phải chối, khi tôi có quyền làm tất cả những gì tôi thích. Suy cho cùng thì tôi là người tự do mà.

- Tôi không đồng ý kiểu tự do buông thả như vậy.

- Tùy anh, anh có quyền thích hay ghét cái gì đó, tôi không có ý kiến.

Cô ngừng lại, rồi nói như đuối:

- Sau chuyện hôm qua, tôi không muốn thấy mặt anh nữa. Anh về đi.

Hải Đăng lăm li nhìn cô:

- Hôm nay tôi và cô cần nói hết mọi chuyện. Sau đó chia tay hay không là tùy cô.

Thấy ánh mắt thù ghét của cô, vẻ mặt anh trở nên lạnh lùng:

- Trước đến giờ, tôi đã cố chịu đựng những thành kiến của cô, vì tôi nghĩ rằng tôi đã có lỗi. Nhưng phải mang gánh nặng của quá khứ đè lên hiện tại mãi thế này, tôi mệt mỏi lắm. Cuối cùng tôi thấy không chịu nổi sự cố chấp của cô nữa. Hôm qua cô có thấy mình quá đáng không?

-...

- Nếu rộng lượng một chút, cô sẽ thấy chuyện tôi làm là đúng. Tôi không yêu Thu Hà, nhưng ít nhất cũng có một trách nhiệm về cô chứ. Tôi đã gây cho cô sự

đau khổ thì một phần nào đó tôi cần lo lắng để đền bù. Lẽ ra cô phải thông cảm điều đó, và đừng cư xử thẳng thừng như vậy.

Thẻ Tàn ngồi bật dậy:

- Anh nói hết chưa?

Hải Đăng khoát tay lại chặn:

- Để tôi nói hết. Nếu có tình người một chút thì hôm qua cô đã không làm khó tôi như vậy, tệ hại hơn là cô còn mượn Phiên Tùng để dẫn mặt tôi. Thì đó, tôi đã cho cô được như ý rồi đó. Cô thấy thế nào?

Thẻ Tàn nhìn thẳng vào mặt anh ta:

- Tôi không thấy ảnh không đều bằng anh.

Hải Đăng quắc mắt:

- Từ trước tới giờ, cô đã gán cho tôi từ đó mấy trăm lần rồi.

- Tại vì lúc trước hay bây giờ, và cả sau này, anh đều chứng minh cho tôi thấy anh là loại người như vậy.

Hải Đăng cười khẩy:

- Nếu vậy, cô yêu tôi làm gì?

Thẻ Tàn ngẩng mặt lên, nói một cách cay độc:

- Anh dùng từ đó sai rồi! Làm gì có chuyện yêu ở đây. Tôi chỉ muốn đùa thử cho vui thôi, xem quen với loại người sở Khanh khác với người thật tình ở chỗ nào. Tôi đâu có điên mà nghiêm túc với một người tôi coi khinh chứ.

Hải Đăng đứng bật dậy, cặp mắt anh nhìn cô như đóm lửa. Không dẫn được, anh đá phăng chiếc ghế, và quắc mắt nhìn Thẻ Tàn:

- Thì ra cô đã nghĩ vậy. Vậy thì không còn gì để nói nữa. Chào.

Anh lao ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Những bậc thang gỗ như rung lên theo những bước đi giậm giữ của anh. Thẻ Tàn có cảm giác anh ta mang theo sự đở vỡ không gì hàn gắn được. Cô thấy mình như mất đi tất cả, chỉ còn lại sự chán chường mệnh mông.

Hải Đăng về khoảng một lúc thì Phiên Tùng đến. Thẻ Tàn nghe tiếng anh dưới nhà. Có thể Hải Đăng đã gặp anh ở đường. Cô đến chải mái tóc, nhìn lướt người mình vào gương rồi đi xuống phòng khách.

Thấy cô, Phiên Tùng bỏ tờ báo xuống:

- Tôi đến thăm xem cô khỏe chưa? Cô bình thường rồi chứ?

Thế Tân hơi cười:

- Tôi có bệnh hoạn gì đâu. Nghe cách nói của anh, tôi tưởng mình là bệnh nhân đây.

Phiên Tùng định nói gì đó, nhưng anh ta lại thôi. Anh ta nhìn cô hơi lâu, nói lảng đi:

- Cô bình thường lại là tôi yên tâm rồi! Không có ý định uống rượu nữa chứ?

Thế Tân lắc đầu:

- Hôm qua tôi chỉ nghĩ điên khùng một tí thôi.

Cô hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi cười khẽ:

- Không ngờ tôi đã gây cho anh ấn tượng xấu như vậy.

Phiên Tùng nghiêng đầu:

- Ngược lại tôi không bao giờ nghĩ xấu về cô, bất cứ cô làm cái gì cũng được.

Thế Tân định nói thì chợt thấy Hải Đăng xuất hiện ở cửa. Cô im bật, nhìn anh. Hải Đăng lững thững đi vào. Anh giơ tay chào Phiên Tùng, rồi quay qua Thế Tân, cười khẩy:

- Tôi muốn quay lại xem cô tiếp tục làm những gì. Không ngờ cô tiến xa hơn những gì tôi đoán. Cô thật là một phụ nữ chính chuyên đó, Thế Tân.

Anh chống tay lên bàn, nhìn qua Phiên Tùng:

- Xin lỗi! Tôi không có ý bất lịch sự với anh. Xen giữa hai người thế này thì thật là tầm bậy. Có lẽ sau đó tôi sẽ hối hận, nhưng bây giờ thì lại không.

Phiên Tùng hơi bất ngờ. Anh định nói gì thì Hải Đăng chặn lại:

- Tôi chỉ muốn tận mắt xem người yêu của tôi trả thù tôi thế nào thôi. Con sau đó là chuyện của cô ta. Bây giờ thì đủ rồi! Xin chào.

Anh bắt tay Phiên Tùng, rồi bỏ đi ra, không hề để mắt đến Thế Tân. Cô mím môi, đứng dậy:

- Khoan, chờ một chút.

Cô chạy nhanh vào phòng lấy điện thoại di động chìa về phía Hải Đăng.

- Tôi quên trả cho anh cái này.

Hải Đăng cầm chiếc máy trên tay Anh chột nhún vai, ném mạnh vào góc phòng và bỏ ra cửa.

Thê Tần ngồi xuống đối diện với Phiên Tùng, im lặng. Anh nhìn cô đăm đăm.

- Cô đã từng quen biết với Hải Đăng?

Cô thần thờ nhìn ra ngoài:

- Tôi biết anh ta không hề coi trọng tình cảm. Nhưng lúc đó, tôi cứ nghĩ với tôi, anh ta sẽ khác đi, và thật lòng thì tôi tin cậy anh ta. Nhưng bây giờ thì tôi thức tỉnh rồi.

Phiên Tùng lắc đầu:

- Lúc này, nhìn cửa chỉ của anh ta, tôi nghĩ rằng cô mới là người có lỗi.

Thê Tần ngược lên, cười lạt lẽo:

- Anh đánh giá thế nào cũng được, tôi không giận đâu.

Phiên Tùng suy nghĩ một lát, rồi ngược lên:

- Tôi biết Hải Đăng lâu rồi - Anh cười như thú nhận - Có một lần tôi và anh ta đụng chạm nhau vì giành giật một cô vũ nữ. Tôi biết anh ta nổi tiếng về lãng nhãng tình cảm... Ồ, với cô, tôi cảm thấy anh ta có khác đi.

Thê Tần chống cằm, ủ rũ:

- Cảm ơn anh an ủi tôi. Nhưng tôi biết mình đang ở vị trí nào Anh ta bảo yêu tôi, nhưng sau lưng tôi thì vẫn còn qua lại với cô người yêu cũ. Tối qua, cô ta say sưa trong nhà hàng. Anh có tưởng tượng được không? Anh ta đã bỏ mặt tôi để đưa cô nàng đó về.

Phiên Tùng nhướng mắt có vẻ không tin:

- Như vậy thì quá đáng thật.

- Anh thấy vậy à?

- Có phải tối qua cô buồn vì chuyện đó không?

Thê Tần nói giản dị:

- Hôm qua, trên đường, có lúc tôi muốn đâm vào chiếc xe nào đó. Rất may là tôi đã không làm như thế.

- Cô yêu anh ta đến vậy à?

- Hình như tôi đã bắt đầu tỉnh mộng rồi.

Cô lặng thinh một lát, rồi nói tiếp:

- Thật ra, tôi không ích kỷ như vậy đâu. Tối qua, thấy cô ta sắp bị gã lưu manh nọ làm hại, tôi rất muốn đến giúp. Tôi thật sự không hề ghét cô ta... Nhưng vì... tôi thấy anh ta có vẻ lo điên lên, thế là tôi chịu không nổi. Tôi dọa là sẽ đi chơi với anh, nhưng anh ta phớt lờ. Anh ta đâu có yêu tôi đến nỗi sợ mất tôi.

Phiên Tùng mỉm cười:

- Vậy ra cô đã có ý định lôi tôi vào cuộc. Ít ra tôi cũng có chút xíu quan trọng với cô, chứ không đơn thuần là một cái tên.

Thê Tần cũng gượng cười theo:

- Lúc đó tôi tự ái quá, nên nói bậy.

- Sao cô không gọi cho tôi? – Phiên Tùng hơi nghiêm chỉnh.

Thê Tần lắc đầu:

- Tôi không muốn quậy lung tung, như thế không hay gì cả. Tôi không đứng đắn mà anh thì cũng vô tình bị biến thành trò hề. Anh đâu có đáng bị coi thường như vậy.

Phiên Tùng nhìn cô hơi lâu, ánh mắt lóe lên một tia gì đó rất lạ. Rồi anh nói chậm rãi:

- Cô bản lĩnh lắm, Thê Tần ạ.

Về mặt Thê Tần vẫn không thay đổi:

- Tôi chỉ làm những gì tôi thấy cần làm thôi.

- Vậy cô quyết định chia tay với anh ta rồi chứ?

- Bây giờ tôi nghĩ cần phải làm như vậy. Còn anh ta thì rất độc đoán. Anh ta ghét nhất sự thiếu chung thủy. Còn tôi thì lại vô tình để cho anh ta thấy như vậy. Tôi không có ý định thanh minh đâu. Tôi nghĩ anh ta cũng muốn chia tay, như vậy hay hơn.

- Thật không? Cô suy nghĩ kỹ chưa?

Thê Tần không trả lời Cô chống cằm, nhìn xuống bàn, tự hỏi sao mình lại có thể nói những ý nghĩ thầm kín của mình với anh tạ Vô tình cô lại lòi thêm anh ta vào cuộc. Tự nhiên cô thấy chán không thể tả.

Hải Đăng gõ nhẹ vào cánh cửa Phía bên trong, Thu Hà vẫn đứng cầm cúi cắt đồ. Gọi mãi vẫn không thấy cô ngẩng lên, anh mỉm cười, đẩy nhẹ cửa bước vào.

- Chào em. Chúc mừng sinh nhật.

Thu Hà ngẩng lên, khuôn mặt cô như rạng rỡ lên.

- Ôi trời! Anh đến, vậy mà em không biết. Sao hôm nay đến tìm em vậy?

- Em không nhớ hôm nay là ngày gì à?

Vừa nói, anh vừa đặt gói quà trên bàn:

- Chúc mừng sinh nhật.

Mặt Thu Hà đỏ lên, đôi mắt long lanh

- Ôi! Em không nhớ ngày sinh nhật của mình nữa Anh làm em cảm động quá.

- Sao em may mắn quá vậy?

Thu Hà dụi dụi mắt:

- Tại đồ của khách nhiều quá. Noel mà anh. Thường mấy ngày này, người ta may đồ nhiều lắm.

- Vậy hả? Thế có thể đi chơi một chút được không?

- Anh đưa em đi chơi thiệt hả?

- Hôm nay sinh nhật em, anh muốn có một bữa tiệc nhỏ cho em.

- Em cảm ơn anh nhiều lắm. Chờ em chút nha.

Cô khoan thai đi ra nhà sau nói với dì Lan, rồi lên phòng thay đồ. Không đầy nửa giờ sau, cô bước xuống, gương mặt đứng trước mặt Hải Đăng như muốn khoe chiếc áo lông lầy của mình. Anh ngược nhìn lên cô, mỉm cười:

- Tôi nay em đẹp lắm. Đi chưa nào?

- Dạ.

Cô theo anh ra xe. Hải Đăng đưa cô vào một quán. Tối thứ bảy, quán đông nghẹt, tìm một bàn trống không phải dễ. Cả hai len qua các dãy đến cuối phòng. Hải Đăng quay lại gọi người phục vụ, rồi nhìn Thu Hà, cười dịu dàng:

- Em thích chỗ này không?

- Dạ, thích. Chỗ này anh đã đưa em đến một lần rồi! Lần đó gặp Thẻ Tàn đi với bạn đó. Anh nhớ không?

- Vậy hả? Em nhắc, anh mới nhớ.

Anh chợt im lặng, vẻ mặt trở nên trầm ngâm, Thu Hà rụt rè:

- Em nhắc Thẻ Tàn làm anh không vui hả? Em xin lỗi.

Hải Đăng cười khẽ:

- Không có gì đâu. Mình đừng nói chuyện đó nữa.

Hai ly kem được mang ra. Anh đẩy về phía cô, nói như đùa, bảo đảm không đòi điều kiện gì cả.

Thu Hà lắc đầu lia lịa:

- Em đâu có muốn ăn hai ly. Em không muốn anh nhường cho em đâu, với lại mình có thể gọi thêm mà.

Hải Đăng lắc đầu, nháy mắt:

- Anh đùa chút thôi, đừng ngại, cô bé.

Thu Hà chợt hiểu ra, mặt ngùng ngùng. Cô lí nhí:

- Em không hiểu. Em tưởng anh nói thiệt. Em làm anh mất hứng phải không?

- Không có đâu. Đừng ngại, cô bé.

Hải Đăng vô tình lặp lại. Nhưng Thu Hà cứ băn khoăn nhìn khuôn mặt anh. Cô nói như dò hỏi:

- Anh nhớ Thẻ Tàn phải không?

- Không, anh quên cô ta lâu rồi.

Thu Hà mỉm cười:

- Em có nhớ lần anh kể với em. Mỗi lần vào quán kem, cô ấy bắt anh phải uống cà phê, cô ấy bảo, con trai không được anh kem của con gái. Thẻ Tàn tình nghịch quá, anh nhỉ?

- Ồ... hình như vậy – Hải Đăng tỉnh bơ.

Thu Hà nghĩ một chút, rồi rụt rè:

- Cô ấy vui nhộn và có cá tính. Còn em thì mờ nhạt quá phải không? Đi chơi với em, anh chán lắm phải không?

Hải Đăng lắc đầu:

- Anh không nghĩ như vậy.

- Anh nói thật chứ, Anh Đăng?

- Thật chứ. Em hiền và dễ thương. Em cũng có nét riêng của em vậy.

Thu Hà không hỏi nữa. Cô ngồi im nhấm nháp kem, thỉnh thoảng lại nhìn khuôn mặt trầm ngâm của Hải Đăng. Cô không hiểu anh ta nghĩ gì, nhưng việc anh ta nhớ ngày sinh nhật của cô làm cô sung sướng ngây ngất cả người. Cô chưa thấy ai chu đáo như vậy.

Hải Đăng chợt nhìn đồng hồ:

- Về chưa em?

- Dạ.

Thu Hà luyến tiếc đứng dậy, theo anh ra ngoài đường. Cô rất muốn đi chơi, nhưng không dám đòi. Với lại Hải Đăng lúc nào cũng có gì đó rất xa xăm, khó hiểu. Cô sợ anh ta không vui.

Hải Đăng đưa Thu Hà về nhà. Sau đó, anh lái xe đi một cách không định hướng. Hôm nay cũng là ngày sinh nhật của Thẻ Tàn. Sinh nhật cô cũng trước Noel mấy tuần. Anh nhớ điều đó rõ lắm, nhưng nhớ chỉ để mà nhớ, thậm chí không nhớ lại hay hơn.

Tự nhiên Hải Đăng rẽ qua con đường đến nhà ông Thành.

Từ khi mẹ kết hôn, cô đã theo mẹ về nhà mới, nhưng vẫn đi làm. Rất nhiều lần Hải Đăng thấy Phiên Tùng đến đón cô ở cổng công ty. Điều đó càng làm anh nổi điên hơn và quyết định dứt khoát với cô. Tính anh là vậy, chỉ muốn những gì của mình phải tuyệt đối chỉ là của mình. Anh không chấp nhận được sự chia sẻ, dù dưới bất cứ hình thức nào.

Mà tệ hại hơn là Thẻ Tàn đã hoàn toàn không chung thủy như anh muốn. Rốt cuộc anh thấy mình như Thái Hân ngày xưa, bỏ mặc những tình cảm trọn vẹn dành cho mình, để mù quáng lao theo một người xem mình quá rẻ.



Hải Đăng dừng xe bên đường, và ngược nhìn lên lầu Trên phòng, đèn hãy còn sáng. Anh không biết mình đến đây để làm gì, cần cái gì? Có lẽ anh chỉ muốn nhìn Thê Tần. Hình như anh đã nhớ cô nhiều hơn ý muốn của mình.

Hải Đăng định bật công tắc định đi về thì ông bà Thành cũng vừa đỗ xe trước cổng. Bà Mỹ thấy anh, và mở cửa bước xuống, đi về phía anh.

- Con mới tới hả? Vào nhà đi. Lâu rồi, dì không gặp con. Con vào nhà đi.

Không thể từ chối được, Hải Đăng đành bước xuống, theo bà vào phòng khách. Bà Mỹ hỏi vồn vã:

- Lúc này mẹ con có hay gọi điện về không? Dì nghe nói chị ấy sắp về. Có nói với con là còn mấy tháng nữa không?

Hải Đăng mỉm cười:

- Hình như là tốt. Mẹ con chỉ định như vậy thôi, chứ chưa nói dứt khoát

Im lặng một lát, bà Mỹ hơi dịu dàng:

- Còn con thì sao? Lúc này con có thay đổi gì không?

- Con bình thường.

- Chừng nào con dám cưới Phải ổn định đi Đăng ạ. Dì biết mẹ con lo cho con lắm. Dì thấy Thu Hà nó cũng xứng với con lắm, kéo dài lâu quá không tốt.

Hải Đăng ngược lên, hơi cười:

- Con cũng thấy vậy, nhưng con chưa nghĩ đến chuyện đó, không vội đâu dì ạ.

Ngoài cửa có tiếng giày đi thật chậm. Rồi Thê Tần vào đến cửa Hình như cô biết có mặt Hải Đăng ở đây nên hơi miễn cưỡng. Thấy cô, bà Mỹ đã lên tiếng ngay:

- Sao con về sớm vậy Mĩ Sinh nhật vui không con? Có anh Đăng đến chơi nè.

Hải Đăng quay lại chào cô bằng nụ cười thân nhiên. Thê Tần cũng gật đầu chào lại:

- Anh Đăng tới lâu chưa?

- Chỉ mới đến thôi.

Thấy Thế Tàn định bỏ đi, bà Mỹ ngọt ngào:

- Thế Tàn ngồi chơi với anh Đăng chút đi con. Anh em lâu không gặp, đừng có lạt lẽo quá không hay.

Thế Tàn miễn cưỡng đến ngồi gần bà Mỹ. Cô thật tình không biết nói gì, hỏi thăm cái gì. Bởi vì hỏi thế nào cũng đụng chạm đến điều cả anh lẫn cô đều muốn tránh. Hải Đăng chur động lên tiếng:

- Cô còn làm ở chỗ cũ không?

- Vẫn còn, cũng bình thường thôi. Lúc này anh có khỏe không?

Có tiếng chuông reo. Thế Tàn đứng dậy đến nhắc ống máy nghe. Rồi quay lại:

- Điện của mẹ.

Bà Mỹ đứng lên, đi về phía cầu thang. Thế Tàn trở lại ngồi đối diện với Hải Đăng, nhìn lảng đi nơi khác:

- Công ty của anh vẫn hoạt động bình thường chứ? Lúc này anh có gì mới không?

Hải Đăng nhìn cô một cách cố ý, rồi chợt cười:

- Rất may là nó không bị phá sản, và tôi vẫn bình yên.

Thế Tàn quay nhanh lại, nhìn anh một cái. Cô không ngốc đến nỗi không hiểu cách châm biếm của anh tạ Nó làm cô nhớ đến Xuân Uyên. Hứ! Anh ta thật kiêu ngạo khi nghĩ rằng cô bị đau vì khổ. Cô cong môi lên, chanh chua:

- Bởi vì anh không đáng cho người ta quan tâm để mà trả thù, thậm chí không hoài hơi để ghét. Ai lại chịu khó đi trả thù một người mình coi không ra gì.

Hải Đăng lại cười:

- Thì ra cô cũng còn chịu khó mắng nhiếc tôi.

Thế Tàn lập tức trả đũa:

- Không phải đúng như anh nghĩ đâu. Người ta cũng có thể nhận xét được người dung như vậy mà.

- Nói cách nào cũng vậy thôi.

Anh hơi nghiêng người vào thành ghế, điệu bộ đầy vẻ ngạo mạn:

- Lúc này cô thế nào Bao giờ định mời thiệp tôi? Phiên Tùng khỏe chưa!

- Tất nhiên. Người không đều thì bao giờ cũng khỏe.

Hải Đăng tỉnh bơ:

- Nói vậy, theo tôi nghĩ, những người trong bệnh viện toàn là đồ đều cả, vì họ đâu có khỏe. Rất may tôi không nằm trong những số đó.

Thê Tần cứng họng ngồi im. Rồi cô cười khẩy, không thèm đối đáp với anh tạ Hải Đăng cũng như không muốn mất thời giờ với cô nữa. Anh nhìn đồng hồ.

- Tôi rồi, tôi phải về đây. Nói giùm là tôi chào di Mỹ nhé.

- Cảm ơn.

Thê Tần cũng đứng ngay dậy như cố tình đuổi khách, nhưng không tiến ra cửa Hải Đăng giơ tay chào cô, kèm theo nụ cười ở góc môi. Nụ cười mà trước đây Thê Tần ghét cay ghét đắng, vì nó biểu hiện sự phớt lờ, bất cần.

Hải Đăng ra gần đến cổng, thì bà Mỹ đã đuổi theo:

- Sao con về sớm vậy Lâu quá không gặp, di còn muốn hơi thăm chuyện của con.

Anh đứng lại, mỉm cười:

- Con cần về sớm có chút công việc, để hôm nào con trở lại thăm di.

- Tuần sau nhà di tổ chức tiệc Giáng Sinh, con nhớ đến nghe Đăng. Đưa Thu Hà đến chơi nhé. Lâu quá, di không gặp nó.

- Dạ.

- Con hứa là phải đến đó nghe. Di chờ con đó. Coi như tới thăm di. Con hứa chứ.

- Dạ, đều tuần sau con đến.